

JUSTITISMINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 3. november 2014
Kontor: Straffulbyrdelseskontoret
Sagsbeh: Katrine Born Thodsen
Sagsnr.: 2014-0030-2614
Dok.: 1341811

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 29 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 14. oktober 2014. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Mette Frederiksen

/

Frederik Gammeltoft

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 29 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Ministeren bedes kommentere artiklen "Rovmorder sigtet som serie-pyroman", bragt i Ekstra Bladet den 13. oktober 2014 og redegøre for, hvordan det kan gå til, at en morder, som i 2006 er idømt en fængselsstraf på 14 år, i 2014 er på fri fod til angiveligt at begå brandstiftelse, og om ministeren finder, at systemet fungerer tilfredsstillende, når en sådan mand bliver løsladt flere år "for tidligt".”

Svar:

1. Direktoratet for Kriminalforsorgen har oplyst om den omtalte sag, at afgørelsen om prøveløsladelse var i overensstemmelse med regler og praksis på området, men at det på trods heraf desværre ikke kan undgås, at nogle personer, der bliver prøveløsladt, på ny begår kriminalitet, hvilket både er beklageligt og uacceptabelt.

Jeg vil i tilknytning hertil gerne slå fast, at det selvfølgelig ikke er tilfredsstillende, når en person, der er prøveløsladt, begår ny kriminalitet i prøvetiden. Jeg forventer derfor også, at kriminalforsorgen er meget omhyggelig ved enhver vurdering af, om en domfældt kan prøveløslades.

Når det er sagt, så giver den omtalte sag ikke Justitsministeriet anledning til at foreslå ændringer af systemet med prøveløsladelse.

2. Om reglerne for prøveløsladelse kan Justitsministeriet i øvrigt oplyse følgende:

Det følger af straffelovens § 38, stk. 1, at løsladelse på prøve kan finde sted, når to tredjedele af straffen, dog mindst 2 måneder, er udstået.

Ifølge straffelovens § 38, stk. 4, er det en forudsætning for løsladelsen på prøve, at den dømtes forhold ikke gør løsladelsen utilrådelig, at der er sikret den dømte passende ophold og arbejde eller andet underhold, og at den pågældende erklærer at ville overholde de vilkår for løsladelsen, som fastsættes.

At den dømtes forhold ikke må gøre prøveløsladelsen utilrådelig betyder, at der ikke må foreligge en væsentlig risiko for recidiv til ikke bagatelagtig kriminalitet, som ikke formodes at kunne begrænses ved tilsyn af kriminalforsorgen og eventuelle særvilkår.

Om kriminaliteten kan betragtes som bagatelagtig beror på en konkret vurdering. I denne vurdering indgår kriminalitetens art, tidligere kriminalitet og den indsattes personlige forhold.

Afgørelse om prøveløsladelse træffes i alle tilfælde ud fra en konkret og aktuel utilrådelighedsvurdering, hvor der tages stilling til, hvor stor vægt de forskellige omstændigheder skal tillægges i den aktuelle sag. I denne vurdering lægges der typisk særlig vægt på blandt andet antallet af tidligere løsladelser og betingede domme. Afslag på prøveløsladelse vil f.eks. kunne komme på tale, hvis der inden for de seneste år har foreligget flere løsladelser eller betingede domme med tilbagefald til ny kriminalitet, uden at man dog tillægger en betinget dom helt samme negative vægt som en forudgående prøveløsladelse.

Der skal endvidere bl.a. lægges særlig vægt på den indsattes forhold under tidligere tilsynsperioder, herunder om den indsatte er recidiveret hurtigt efter den seneste løsladelse.

Kriminalitetens art vil have en vis betydning for bedømmelsen af risikoen for ny kriminalitet. Risikoen for tilbagefald til personfarlig kriminalitet vil med større vægt tale imod prøveløsladelse end risikoen for tilbagefald til (ikke professionel) berigelseskriminalitet. Det indebærer som udgangspunkt en skærpet vurdering af indsatte, der er dømt for personfarlig kriminalitet.

Det følger videre af straffelovens § 39, stk. 1, at prøveløsladelse betinges af, at den dømte ikke i prøvetiden begår nyt strafbart forhold. Prøvetiden fastsættes som udgangspunkt til 2 år. Er reststraffen imidlertid over 2 år, bør prøvetiden i almindelighed fastsættes til 3 år, og er reststraffen over 3 år, bør prøvetiden fastsættes til 4 eller 5 år. Yderligere vilkår kan fastsættes efter reglerne i straffelovens § 39, stk. 2, f.eks. at den dømte i hele prøvetiden eller en del af denne undergives tilsyn samt overholder særlige bestemmelser vedrørende ophold i egnet hjem eller institution eller underkaster sig misbrugsbehandling. Der henvises til straffelovens § 57.

Det er som hovedregel det fængsel, hvor den dømte afsoner straffen, som træffer afgørelse om prøveløsladelse efter straffelovens § 38, stk. 1.

Som eksempel på sager, hvor det imidlertid er Direktoratet for Kriminalforsorgen, der træffer afgørelse om prøveløsladelse i første instans, kan

nævnes sager om prøveløsladelse af indsatte, der udstår fængsel i 8 år eller derover. Afgørelsen træffes efter indstilling fra fængslet.